

DE VOGELTJES VLIEGEN UIT

DOOR JENNY SLEGERS-KWAKKEL

De vogeltjes vliegen uit

Het laatste eindje lopen de jongens heel hard.

DE VOGELTJES VLIEGEN UIT

DOOR

JENNY SLEGGERS-KWAKKEL

GEÏLLUSTREERD DOOR M. BOSCH VAN DRAKESTEIN

W. D. MEINEMA N.V. - DELFT

Jan Willem en Freddie lopen naast elkaar.
 Ze lopen heel vlug, want het is al bijna negen uur!
 En om negen uur gaat de school aan.
 Ze mogen niet te laat komen.
 Want dan vinden ze de deur dicht.
 En dan moeten ze bellen en dan moeten ze bij juf in 't
 kamertje komen!
 Jan Willem en Freddie willen vanmorgen helemaal
 niet te laat komen.
 Ze willen juist heel vroeg op school zijn.
 Want . . .

Maar de veter van Freddie's schoen ging los.
 Hij moest zich bukken om die vast te maken.
 Toen gaf Jan Willem hem een duw.
 Daardoor rolde Freddie op de grond.
 Hij trok Jan Willem mee.
 Ze stoeiden een poosje met elkaar.
 En Freddie verloor zijn schoen.
 Toen hij eindelijk de veter had vastgemaakt, was het al
 heel laat geworden.

Het laatste eindje lopen de beide jongens hard. Ze
 horen de torenklok slaan.
 Een, twee, drie, vier, vijf . . .
 „Jò, we komen te laat!” hijgt Freddie.
 Zes, zeven, acht . . .
 „Nee, daar is de school al!” puft Jan Willem.
 „We zijn nog best op tijd!”
 Negen! galmt de torenklok.
 Gelukkig!
 Daar is de school al.

De mooie, nieuwe school, die zo'n prachtige naam heeft!
Die naam staat buiten op de muur.
Als de zon er op schijnt, schitteren de letters.
Het lijkt wel goud!
Zó mooi is het!
De kinderen vinden „Hummeloord' maar wat een mooie naam. En ze vinden de school maar wat een mooie school.
En de juf is de liefste juf die er bestaat!
„Nog even hollen!” hijgt Jan Willem.
„Oh, juf komt al naar buiten!” zegt Freddie geschrokken. Ze pakken elkaar bij de hand. Ze hollen wat ze kunnen.
Maar ineens struikelt Jan Willem.
Hij valt en trekt Freddie in zijn val mee!
Boem . . .
Daar liggen ze allebei op de grond.
Wat doet dat zeer!
En nu komen ze toch nog te laat!

2

Wat doet dat pijn!

De juf klapt al in haar handen.
De kinderen gaan netjes in de rij staan.
Ze lopen hand in hand de school binnen.
De juf komt achteraan.
Zij is altijd de laatste, want juf moet de deur dichtdoen.
Juf is nu bijna bij de deur.
Ze kijkt niet achterom.
Ze moet op zoveel kinderen letten.
Nee, juf kan niet achterom kijken, ze heeft het veel te druk!
Jan Willem staat op.

8

Hij kijkt naar zijn linker knie.
Die is stuk.
Er komt bloed uit.
En het doet heel erg zeer!
Freddie staat ook op.
Hij kijkt naar zijn rechter knie.
Die is geschaafd.
En het bloedt ook en het doet ook heel erg zeer!
Twee jongens hinken het laatste eindje naar school.
Het doet erge pijn, als ze de knie bewegen.
Ze kunnen er wel om huilen!
Maar dat doen ze niet.
Stel je voor! Dat staat zo klein! En ze zijn immers al groot!

Juf staat nu in de deur.
Ze pakt de deurknop beet.
Ze wil de deur sluiten.
Maar eerst kijkt ze om.
Ze wil zien, of er nog kinderen aankomen.
Juf schrikt!
Ze ziet twee hinkende jongens aankomen.
Ze trekken allebei een pijnlijk gezicht.
Jan Willems linker knie bloedt.
En Freddie's rechter knie bloedt.
„Wat is dat nou?” vraagt de juf.
Ze neemt een jongen aan iedere hand.
„Kom maar mee naar 't kamertje. Dan kan ik jullie daar helpen.
En jullie moeten vertellen, wat er gebeurd is!”
In 't kamertje worden de kapotte knieën gewassen.
Dat doet pijn!
Maar dat moet, want er zit zand in.
En dat mag niet!
„Als het niet gewassen wordt, kan het niet goed genezen,” zegt juf.

Daarna doet juf een beetje jodium op de wonden.
Dat doet nog veel meer pijn!
Jan Willem en Freddie trekken heel lelijke gezichten.
„Zo,” zegt juf, „jullie mogen geen bloedvergiftiging krijgen.”
Als de jodium erin getrokken is, komt er een pleister op elke knie.
En dan is 't eindelijk klaar!
Met een grote pleister op hun knie, komen Jan Willem en Freddie een poosje later de klas binnen.
De pijn trekt al weg.
En zo'n pleister staat erg mooi!

3

Vogels en vissen

De klas van Jan Willem en Freddie is de derde klas.
Het is een mooi lokaal.
Er staan nieuwe tafeltjes en stoeltjes in.
Er is prachtig speelgoed.
En er staan heel veel planten in de grote vensterbank.
In de ene hoek bij het raam staat een kooi.
Daar zitten twee parkietjes in.
Een blauwe parkiet. En een groene parkiet!
De blauwe heet Kwiekie.
Het is een Engels woord.
Het betekent ‚vlug‘.
Kwiekie is een heel vlugge vogel en daarom hebben de kinderen hem Kwiekie genoemd.
De groene heet Dorus.
Dat komt omdat de kinderen Dorus wel eens op de televisie hebben gezien.
Ze vinden Dorus ondeugend.
En de groene vogel is ook ondeugend.

Daarom heet deze vogel Dorus!
Als ze de vogels vlug achter elkaar roepen, klinkt
het zo:
„Kwiekiedorus, Kwiekiedorus!”
Leuk hè?
De kinderen houden veel van de vogels.
Om de beurt mogen ze juf helpen de kooi schoon
maken. Ook mogen ze wel eens eten aan de vogeltjes
geven.
Gewoon zaad en snoepzaad, dat naar drop ruikt!
De kinderen hebben zelf voor Dorus gespaard.
De kooi en Kwiekie hebben ze van de vrolijke, dikke
slager gekregen.
Maar dat weten ze niet!
Dat is een geheimpje!

In de andere hoek bij het raam staat een aquarium.
„Kwarium!” zegt Koen.
Dat hindert niet!
Aquarium is een erg moeilijk woord.
Ook daar hebben de kinderen voor gespaard.
Elke week hebben ze een paar centjes in het rose
spaarvarken gedaan.
Op een dag kreeg juf zo maar het aquarium van iemand.
Met een paar visjes en een heleboel plantjes erin.
Van de centjes uit het varken hebben ze toen zelf nog
meer visjes gekocht.
Ze zijn met z'n allen naar de winkel gegaan.
Koen wist allerlei vissenamen.
Hij noemde er een heleboel op.
Zoenvissen, Zeepaardjes, Black Mollies, Blauwe juf-
fertjes, Maanvisjes en nog veel meer!
Juf en de andere kinderen wisten er niet zoveel van.
Maar met behulp van de meneer uit de winkel, hebben
ze een paar mooie visjes gekocht.

Dit alles is al weer een hele poos geleden. Het was even voor de paasvakantie.

Nu is het al zomer.

De grote vakantie is in zicht.

Nog maar een weekje en dan . . .

Dan gaan alle kinderen van de derde klas van school af.

Ze komen in september niet meer elke dag naar Hummeloord. Nee, in september gaan ze allemaal naar de grote school!

Maar voor het zover is, zal er nog iets prettigs gebeuren!

Wat zou dat prettige toch wel zijn?

4

We weten nog niet alles

„Hè, hè!” zucht juf, als eindelijk alle kinderen zitten.

„Dat is ook wat op de vroege morgen! Ik hoop toch echt, dat er niet meer ongelukken zullen gebeuren, want dan komen we niet eens toe aan een versje leren voor . . .”

Verschrikt slaat juf haar hand voor haar mond.

„Oh, daar zou ik het bijna verraden!” zegt ze.

Maar de kinderen roepen: „We weten het al lang!

We weten het lekker toch al lang!”

Juf trekt een heel verbaasd gezicht.

„Wat weten jullie allang?” vraagt ze.

„We gaan met het schoolreisje mee!” roept Doortje.

„O,” zucht juf teleurgesteld.

„Dan hoef ik dus niets meer te vertellen!”

Jan Willem krijgt medelijden met de juf.

Och, wat kijkt ze verdrietig!

En ze is altijd zo lief voor alle kinderen.

Hij gaat rechtop staan.

Hij roept heel hard: „Jawel hoor juf! U moet nog een heleboel vertellen. We weten nog lang niet alles!”

Gelukkig! Juf kijkt weer blij de klas rond.

Ze zegt: „We zullen eerst zingen en bidden!

En dan zal juf nog iets vertellen over het reisje!”

Ze zingen een heel mooi versje.

*Kind'ren van één Vader,
reikt elkaar de hand.
Waar wij mogen wonen,
in wat stad of land.
Wat wij mogen spreken
in wat streek of taal,
Kind'ren van één Vader
zijn wij allemaal!*

Freddie zingt ook dapper mee.

Hij kent het versje heel goed.

En hij heeft nog veel meer mooie versjes geleerd in dit jaar. Zijn moeder kent die versjes ook allemaal.

Als ze 's avonds bij elkaar zitten, zingen ze vaak samen.

Dat klinkt zo mooi, vindt Freddie.

Zijn moeder heeft een heel mooie stem.

Veel mooier dan juf!

Maar dat zegt hij niet, hoor!

Juf is toch heel aardig!

Freddie begrijpt ook, wat het versje betekent.

Het betekent, dat alle kinderen bij één Vader horen.

Die Vader is God, de Here.

Niet alleen de kinderen uit het dorp.

En ook niet de kinderen van Nederland.

Nee, ook de kinderen uit Duitsland, uit Amerika en uit Afrika.

Ja, alle kinderen en alle mensen van deze wereld hebben één Vader!

En het betekent ook, dat je van alle kinderen mag houden, net of het een broertje of zusje is!
Dat heeft juf allemaal verteld.
Juf weet een heleboel.
Vaak veel meer dan moeder.
Maar moeder heeft een mooie stem!
En die heeft juf niet!
Maar ze zijn allebei toch heel erg lief, vindt Freddie.

5

Juf vertelt iets leuks

Na het gebed blijven de kinderen heel stil zitten.
Juf heeft gezegd: „Na het bidden ga ik over het reisje vertellen!”
En nu is het zover!
Juf kijkt naar al die ogen, die op haar gericht zijn.
Blauwe ogen van blonde kinderen.
Bruine ogen van donkere kinderen.
En bijna zwarte ogen van Doortje. Haar ouders komen helemaal uit Ambon.
Juf glimlacht.
Ze zegt geheimzinnig: „Jullie kennen ons rose spaarvarken wel, hè?”
„Ja, ja, ja!” klinkt het van alle kanten.
„We hebben al weer een hele tijd centjes gespaard.
Waar sparen we toch voor?”
„Voor het schoolreisje!” roepen de kinderen in koor.
„Juist!
Voor het schoolreisje!
Weten jullie, hoe lang het nog duurt voor we gaan?”
„Nog tien daagjes!” roept Klaartje.
„Nietes, nog veertien!” zegt Koen.
„Nee, nog een week!” weet Jan Willem.

„Jan Willem heeft het goed geraden!” zegt juf.
„Het duurt nog een week. Dan stappen we op een morgen met elkaar in een grote bus.
We gaan eerst een eindje rijden en we komen dan ook langs . . .”

Heel lang vertelt juf!

Ze praat over alle mooie en leuke dingen, die ze zullen zien.

„We nemen allemaal brood mee,” besluit ze haar verhaal, „want we blijven de hele dag weg.

En niet teveel snoep meenemen, want . . .”

De kinderen raken er opgewonden van.

Ze kunnen nu niet meer stil blijven zitten.

Ze wippen ongedurig op hun stoeltjes heen en weer.

Juf ziet dat!

Ze zegt: „Kom maar mee naar buiten, kinderen, dan gaan we fijn spelen!”

6

Het versje

Later zitten ze weer in de klas.

En dan heeft juf nog een verrassing!

„Weet je, wat we moesten doen?” vraagt ze.

De kinderen kijken haar nieuwsgierig aan.

Ze weten niet, wat juf bedoelt.

„We willen in de bus toch wel zingen?” vraagt juf.

„Ja, ja, ja!” roepen ze.

„Nu, luister goed! Juf heeft een paar versjes gemaakt.

Echte versjes voor het schoolreisje.

En die versjes gaan we met z'n allen leren.

Als we dan weggrijden, kunnen alle moeders horen, hoe goed wij kunnen zingen.

Ze zingen al dapper mee.

En dan gaan we de versjes onderweg ook nog eens zingen!"

„Ja, dat doen we!" roept Klaartje.

En ongeduldige Doortje zegt: „Beginnen we nu, juf?"

„Dat vind ik een heel goed idee!" zegt juf.

„We beginnen vandaag. Dan kennen we de versjes heel goed als we uitgaan!"

Juf gaat het versje eerst voorzingen.

De kinderen luisteren goed.

Juf zingt:

Het is vandaag een blijde dag

want wij gaan samen uit.

Wij zitten in een grote bus

en zwaaien voor de ruit.

Falderie-faldera, falderie-falderaa-aa-aa

falderie-faldera

en zwaaien voor de ruit!

Dat laatste van: falderie-faldera, kennen de meeste kinderen zo. Ze zingen al dapper mee.

Het duurt niet lang of ze kennen het versje op hun duimpje.

Dan gaat juf het tweede versje voorzingen.
Dat klinkt zo:

*Wij rijden op een lange weg
en gaan maar steeds rechthuis.
Wij kijken alle kanten heen
en zwaaien voor de ruit.*

Als ze deze twee versjes kennen, zegt juf: „'t Gaat prachtig, hoor! Maar voor vandaag is het genoeg. Morgen gaan we verder!”

„Zijn er dan nog meer versjes?” vraagt Freddie verbaasd.

„Nog twee!” lacht juf.

Bewonderend kijkt Freddie haar aan.

„Wat is ze knap!” denkt hij.

„Juf kan zomaar zelf versjes maken!”

Jan Willem en Freddie gaan uit school samen naar huis.

Jan Willem heeft een pleister op zijn linkerknie.

Freddie heeft een pleister op zijn rechterknie.

Maar de jongens hinken niet meer. Want het doet haast geen pijn!

Jan Willem en Freddie denken helemaal niet aan hun kapotte knie.

Ze praten over het schoolreisje.

Ze slaan de armen over elkaars schouder.

Zo lopen ze verder over straat.

En ze zingen heel hard:

*Falderie-faldera, falderie-faldera
en zwaaien voor de ruit!*

Als Jan Willem thuiskomt, zegt moeder: „Gelukkig, dat je er bent! Ik heb het zo druk gehad vanmorgen, dat ik niet naar de slager heb kunnen gaan. En nu hebben we geen vleeswaren in huis.

Jij bent al zo groot, Jan Willem! Hier is geld en een tas. Haal jij eens gauw twee ons leverworst!”

Moeder verdwijnt gehaast in de keuken.

Ze ziet niet, dat Jan Willem een pleister op zijn knie heeft.

Met de tas in zijn hand en het geld in zijn broekzak, gaat Jan Willem op weg naar de slager.

Het is niet druk in de winkel.

Jan Willem is gauw aan de beurt.

De slager kent hem nog wel.

„Ha, vogeltje van ‚Hummeloord’!” lacht hij. „Wat is er van je dienst?”

Jan Willem zegt: „Dag slager! Twee ons leverworst, alstublieft!”

En hij legt het geld op de toonbank.

„Hoe gaat het met de vogeltjes in het kooitje?” vraagt de slager.

„Goed! Ze schreeuwen vaak heel hard.

En ze pikken elkaar ook wel eens.

Maar laatst leek het net of ze elkaar zoenden!”

Daar moet de slager vreselijk om lachen.

Zijn dikke buik schudt ervan.

„Waar sparen jullie nu voor?” vraagt hij verder.

„Voor een papegaai?”

„Nee,” lacht Jan Willem.

„Juf zegt, dat we nu genoeg dieren hebben. We sparen voor het schoolreisje!”

De slager zet grote ogen op.

„Tjonge, jonge, gaan jullie op reis?

Is dat even fijn?

En wanneer gaat dat gebeuren en waar gaan jullie naar toe?”

„Over een week en we gaan naar . . .”

De dikke slager moet zich helemaal over de toonbank heen buigen, zo zachtjes praat Jan Willem.

Maar toch heeft hij het heel goed verstaan.

Hij knikt en lacht en zegt: „Ja, ja, dat is een goed idee!”

Jan Willem kijkt de slager verbaasd aan.

Wat bedoelt hij daarmee?

Maar de slager zegt alleen: „Kijk es, dat is voor jou!”

En hij krijgt zomaar een dikke plak leverworst cadeau!

Als Jan Willem de winkel uit is, gaat de slager zijn vrouw zoeken.

Hij roept: „Vrouw, vrouw, waar zit je?”

„Ja man, hier ben ik!”

„Vrouw, moet je horen!”

De slager vertelt.

Hij maakt hevige gebaren met zijn handen.

Zijn vrouw luistert.

Zij begint te lachen.

Haar ogen stralen en ze zegt: „Ja, ja, dat doen we!”

Maar we gaan eerst eten hoor! De tafel is al gedekt!”

De slager kijkt op zijn horloge.

’t Is half één, ziet hij.

Dan kan de winkel dicht tot twee uur.

Fluitend loopt de slager naar de winkeldeur en doet de knip er op.

Jan Willem loopt kauwend de straat uit.
 Mmm! Mmm! Wat is die leverworst lekker!
 Jammer, dat zo'n klein stukje zo gauw op is!
 Hij lust er wel een pond van!
 Maar hij krijgt thuis nog worst op zijn brood.
 Lekker!
 Hij lust wel tien boterhammen met leverworst.
 Daar komt Beertje aan.
 Beertje heeft ook zin in worst.
 Zal Jan Willem hem een klein stukje geven?
 Maar hij vindt het zelf zo lekker!
 Beertje blijft vlak bij Jan Willem staan.
 Hij kwispelt met zijn staart.
 Hij zegt: „Woef-woef!”
 Dat betekent: „Is het erg lekker, Jan Willem?”
 En hij kijkt Jan Willem met zijn grote hondeogen aan.
 Die ogen smeken: „Toe, geef mij ook een stukje?”
 Jan Willem neemt weer een hapje van zijn worst.
 Nu heeft hij nog maar een heel klein stukje in zijn hand.
 Hij denkt: „Ik lust zelf ook zo graag worst!”
 Maar hij ziet Beertje zo smekend kijken!
 En ineens geeft hij het laatste stukje leverworst aan
 Beertje.
 „Hier Beertje,” zegt hij.
 „Jouw moeder heeft thuis misschien geen worst. En
 ik krijg straks ook worst op mijn boterham!”
 Beertje hapt, Beertje slikt en weg is de worst!
 Wat gaat dat vlug bij een hond.
 Eigenlijk jammer van die lekkere worst.
 Zou Beertje er wel iets van geproefd hebben?

Beertje blijft nog een poosje naast Jan Willem lopen.
Hij denkt dat hij nog meer worst krijgt.
Maar daar denkt Jan Willem niet aan.
Hij gaat hard lopen. En hij zegt tegen Beertje: „Vort,
je krijgt toch niks meer! Ga nu maar naar je eigen
moeder!”
Beertje verstaat het wel. Hij kijkt heel bedroefd.
Hij druipt af, met de staart tussen zijn poten.
Bij de winkel van de dikke slager gaat hij voor de deur
liggen.
Daar wacht hij tot er weer een klant komt.
Hij moet heel lang wachten.
Want alle mensen moeten eten.
Beertje gaat er van gapen.
Hij krijgt slaap.
Hij legt zijn kop op de voorpoten en hij doet zijn ogen
dicht.

9 Het verdriet van Doortje

Als Jan Willem thuiskomt, geeft hij de tas en de portemonnee aan moeder.
Zij ruimt alles op en ziet dan de pleister op Jan Willems knie.
„Hoe komt dat, jongen?” vraagt ze geschrokken.
Jan Willem vertelt.
Middenin houdt hij op en zegt: „We gaan lekker over een week met het schoolreisje mee.
En we leren een heel leuk versje!”
„Zing het eens?” vraagt moeder.
Jan Willem schudt het hoofd.
„Nee,” zegt hij. „Nu nog niet! Over een poosje, als we weg gaan, dan mag u luisteren!”

„Kom dan maar een lekkere boterham met leverworst eten,” lacht moeder.

„En val niet zo vaak! Je houdt anders geen knieën meer over!”

„O, niks erg hoor,” pocht Jan Willem.

„’t Doet toch lekker niet zeer!”

En hij slaat onverschillig op de pleister.

De boterhammen met leverworst smaken heel lekker.

Jan Willem eet er geen tien!

Dat is een beetje te veel.

Maar hij lust er wel drie!

En dat is ook een heleboel.

Hij drinkt er een grote beker melk bij.

„Daar word je sterk van!” zegt moeder.

Jan Willem vindt de melk niet zo lekker.

Maar hij moet ze opdrinken.

Eerder mag hij niet van tafel af!

En hij wil toch wel erg graag heel, heel sterk worden!

De laatste slok melk is door Jan Willems keel.

En meteen wordt er tegen het raam getikt.

Dat is Freddie.

Hij komt Jan Willem halen.

Moeder ziet op Freddie's knie ook een pleister.

En nu vertellen ze allebei het hele verhaal.

Moeder schudt haar hoofd.

„Jullie zijn een stelletje wilde knapen,” bromt ze.

„Ga nu maar naar school! En niet treuzelen onderweg.

Anders kom je weer te laat!”

Jan Willem en Freddie zwaaien naar moeder. Zij staat

voor het raam en zwaait terug. Moeder lacht en ze zegt

zachtjes voor zich heen: „’t Zijn toch lieve jongens!”

Maar dat horen de jongens niet!

Onderweg halen ze Doortje in.

Ze loopt heel langzaam en met gebogen hoofd.

Ze zien, dat Doortje huilt!

De jongens kijken met een scheef hoofd naar haar.
Ze zien, dat Doortje huilt!
Ze kijken elkaar aan en dan gaan ze naar Doortje toe!
„Wat is er Doortje?” vraagt Freddie.
„Ben je gevallen?” vraagt Jan Willem.
Hij denkt daarbij aan zijn eigen zere knie.
Toen kon hij ook wel huilen.
Maar hij heeft het niet gedaan, omdat jongens niet zo heel gauw huilen.
Maar een meisje . . .
Doortje schudt haar hoofd.
Haar donkere haren zwaaien wild mee.
„Nee . . . nee . . .” snikt ze. „Die grote jongens . . .”
„Welke jongens?” Jan Willem kijkt rond.
Hij ziet niemand.
„Ze zijn al weg!” snikt Doortje.
„Ze zeiden, dat ik een lelijke zwarte ben! En ze trokken hard aan mijn haar!”

Daar worden Jan Willem en Freddie heel stil van.
Ze kijken Doortje aan.
Ze heeft heel mooie donkere ogen.
Die ogen schitteren vaak ondeugend.
Maar nu staan er grote tranen in.
Doortje heeft prachtige, zwarte haren.
En haar gezichtje heeft een mooie, bruine kleur.
Net of Doortje veel aan 't strand is en bruin gebrand is
door de zon.
Jan Willem wordt niet gauw bruin.
Hij heeft lichtblonde haren. En een heel blank gezicht.
„Blekerd!” plaagt moeder wel eens.
Jan Willem vindt Doortje juist heel mooi.
Hij wil ook wel zo prachtig bruin zijn.
Dan zou niemand meer blekerd tegen hem zeggen!
Jan Willem slaat een arm om Doortje heen.
En Freddie slaat ook een arm om Doortje heen.
Jan Willem troost haar.
Hij zegt: „Wat kunnen jou die jongens schelen! Ik
vind jou mooi en Freddie ook en . . . en . . .”
„De juf ook!” zegt Freddie er haastig achteraan.
Want hij moet ineens aan het versje denken, dat ze
vanmorgen gezongen hebben.

*Kind'ren van één Vader
reikt elkaar de hand.*

Freddie en Jan Willem bedenken allerlei gekke dingen.
Ze willen Doortje aan 't lachen maken.
En het lukt!
Na een poosje glinsteren Doortjes ogen van plezier.
Ze vergeet haar verdriet.
Gelukkig maar!

Elke dag leert juf de kinderen een stukje van het versje.
 De dag vóór het schoolreisje repeteren ze het nog eens.
 „Jullie kennen het heel goed!” prijst juf.
 „Wat zullen de moeders allemaal opkijken, als we het morgen gaan zingen!”
 En dan gaat juf het spaarvarken omkeren.
 Ze haalt er alle centjes uit.
 De kinderen kijken met grote ogen toe.
 „Is het genoeg, juf?” vraagt Koen nieuwsgierig.
 Juf lacht.
 Ze telt de centjes, ze doet ze in haar portemonnee en ze stopt die in haar tas!
 „Er zit genoeg in voor wat juf wil gaan kopen!” antwoordt ze dan.
 „Wat koopt u ervoor?” wil Koen weten.
 „Een hele doos vol nieuwsgierige jongetjes,” plaagt juf.
 Koen lacht verlegen.
 „Huh,” zegt hij.
 Juf strijkt hem over zijn bol.
 „Wacht maar af. Morgen is het zover!” zegt ze geheimzinnig.
 „Morgen . . . morgen . . .” gonzen de kinderen.
 Ze kunnen niet rustig binnen zitten.
 Ze verlangen ook zo heel erg naar morgen!
 Juf ziet het!
 Ze zegt: „We gaan buiten spelen, kinderen! Het is prachtig weer!”

Om half vier laat juf alle kinderen uit.

Dan gaat ze met de onderwijzeressen uit de andere klassen de boel opruimen.

Als alles is opgeruimd, stapt juf op haar fiets.

Ze rijdt voorbij de slagerswinkel.

De dikke, vrolijke slager staat achter de toonbank.

Juf zwaait naar hem.

De slager zwaait vrolijk lachend terug.

Hij knikt erbij en hij denkt ook wat!

Iets heel leuks!

Juf moet heel veel boodschappen doen.

Ze gaat de ene winkel na de andere binnen en komt er bepakt en bezakt weer uit!

Ze gaat ook naar een grote garage.

Daar praat ze een poosje met de eigenaar.

Als juf eindelijk weggaat, zegt de man:

„We zullen ervoor zorgen, juf! 't Komt dik voor elkaar!”

Het is al bijna etenstijd, als juf thuiskomt.

„Hè, hè!” zucht ze. „Ik ben moe!”

Ze legt alle pakjes op tafel en gaat languit op de bank liggen.

„Eventjes rusten!” denkt juf, en ze sluit haar ogen.

Er wordt gebeld.

Wie kan dat nu zijn?

Juf staat op en loopt naar de deur.

Er staat een jongen voor.

Hij heeft een grote, witte doos in zijn hand.

„Alstublieft juf!” zegt hij.

Juf kijkt verbaasd.

„Dat heb ik niet besteld!” zegt ze.

„'t Moet toch hier zijn. Dag juf!” lacht de jongen.

Fluitend stapt hij op zijn fiets en rijdt vlug de straat uit.

Bij de hoek kijkt hij achterom.

Juf staat nog verbaasd met de doos in de hand.

De mevrouw, waar juf inwoont, hoort roepen.

„Mevrouw, kijk eens!”

Het is juf, die roept.

Ze staat met een witte doos in haar ene hand. En ze heeft een kaartje in haar andere hand.

En ze leest hardop voor: „Een prettige dag morgen met de vogeltjes van Hummeloord!”

Juf en mevrouw lachen.

Ze kijken in de doos.

En ze zeggen allebei tegelijk:

„Mmm, mmm, wat lekker!”

11

Vandaag is het feest!

Het is een prachtige morgen. De zon schijnt uit een blauwe hemel.

De vogeltjes in de bomen zijn al een hele tijd wakker.

Ze zingen het hoogste lied.

De melkboer rammelt met zijn bussen.

Hij maakt zijn melkkar klaar, want om zeven uur moet hij op pad. Dan belt hij huis aan huis aan en brengt hij overal de melk rond.

Daar slaat de torenklok!

Een, twee, drie . . .

De melkboer gaat op stap.

Vier, vijf, zes, zeven!

Bij Jan Willem thuis loopt de wekker af!

Moeder zet de wekker af.

Ze is klaarwakker.

Ze denkt: „Zou het mooi weer zijn, vandaag?”

Hardop zegt ze: „Vader, 't is tijd! We moeten opstaan!”

Vader draait zich nog een keertje om.

„Nog vijf tellen!” zegt hij.

Dan dommelt vader weer in.
Moeder loopt naar Jan Willems kamer.
Ze steekt haar hoofd om 't hoekje van de deur.
Jan Willem slaapt nog.
Hij heeft de torenklok niet gehoord.
Hij heeft de wekker niet gehoord.
En hij hoort ook niet, dat moeder zijn kamer binnen-
komt.
Jan Willem droomt.
Hij droomt, dat er een bromvlieg door zijn kamer
vliegt.
„Zoem-zoem-zoem!” doet de bromvlieg.
Nu vliegt zij boven Jan Willems hoofd.
En dan gaat die stoute vlieg zomaar op zijn neus zitten.
Huh, wat kriebelt dat!
Jan Willem schiet overeind in bed.
Hij opent zijn ogen en kijkt in het lachende gezicht van
moeder.
Jan Willem wrijft over zijn neus.
Hij vraagt: „Hebt u aan mijn neus getrokken, mam?”
Moeder lacht en knikt.
„Ik droomde, dat er een grote bromvlieg op mijn neus
zat!” zegt Jan Willem.
„En ik ben al een heel poosje bezig je wakker te maken,”
lacht moeder.
„Je moet vlug opstaan, jongen! Want het is feest van-
daag!”
Jan Willem moet even nadenken.
Dat valt niet mee op de vroege morgen.
Hij is nog zó slaperig!
„Feest, vandaag?” denkt hij.
Ineens weet hij het weer.
„Hoi, we gaan een schoolreisje maken!” schreeuwt hij.
Haastig klautert hij uit bed.

Moeder loopt naar haar eigen slaapkamer terug.

Daar ziet ze, dat vader weer ingeslapen is.
Ze trekt hem plagend aan zijn neus.
Vader schiet verschrikt overeind.
„Wat . . . wat is er?” stamelt hij.
Jan Willem is moeder nagelopen.
Hij ziet, wat ze doet.
Hij begint hard te lachen.
„Dat was een bromvlieg, papa!” roept hij.
Dan gaat Jan Willem zich gauw aankleden.
Hij mag niet te laat komen, vandaag!
Verbeeld je!
Om negen uur komt de bus al.
En die mag niet zonder hem vertrekken!

12

Drukte bij school

Van alle kanten komen kinderen aanlopen.
Kinderen met moeders, kinderen met vaders, kinderen
met een grote zus of broer!
Alle kinderen dragen een tasje of een linnen zakje om
hun schouder.
Daar zitten boterhammen in of puntjes of krentebollen!
Bij de school is het een drukte van belang.
Daar staan een heleboel grote mensen te wachten.
En ook jongens en meisjes van de grote school.
Zij willen allemaal zien, dat de vogeltjes van Hummel-
oord op reis gaan.

Tegenover Hummeloord staat een groot flatgebouw.
Daar staan allerlei mensen voor de ramen te kijken.
En kleine kinderen dansen op moeders arm.
Een ziek meisje kijkt vanuit haar bed verlangend naar
de vrolijke groep bij de school.

Dat meisje is al een hele tijd ziek. Ze kan niet mee met een schoolreisje. En toch lacht ze vrolijk. Want dit drukke gedoe maakt haar blij.

Het zieke meisje kijkt graag naar de kinderen van de kleuterschool.

Jan Willem en Freddie komen ook met hun moeder naar school.

Jan Willem draagt een schoudertas met een riem.

Freddie heeft een linnen zakje aan een lang koord om zijn hals.

Ze zijn opgewonden van al die drukte.

Ze laten moeders hand los en hollen het schoolplein op.

De beide moeders roepen nog wat.

De jongens verstaan het niet.

Dan gaan de twee moeders bij de andere mensen staan.

Ze wachten tot de grote bus komt.

Ze willen allemaal de kinderen uitwuiwen.

13

Wat duurt het lang!

Alle onderwijzeressen zijn in de derde klas.

De juf van Jan Willem en Freddie laat de kinderen daar binnen.

Dan verdeelt juf de kinderen in groepjes.

Bij elke groep hoort een juf.

Jan Willem en Freddie horen bij de groep van hun eigen juf, maar Doortje moet bij een andere juf blijven.

Dat vindt ze niets fijn.

Je kunt het aan haar gezicht zien.

Haar donkere ogen lijken nog donkerder dan anders.

Jan Willem en Freddie letten niet op Doortje.

Och, ze zijn ook zo opgewonden om alles!

30

Juf let ook niet op Doortje, want juf heeft het erg druk.
Ze moet ook op zoveel tegelijk letten!

Juf speldt elk kind een geel, rond kaartje op.

Op dat kaartje staat hun naam.

Als alle kinderen hun kaartje op hebben, speldt juf bij zichzelf een grote, gele, ronde kaart op.

Op die kaart staan alle namen van de kinderen uit jufs groep.

„Nu weet ik tenminste welke kinderen bij mij horen!” zegt juf.

„Wij zijn allemaal uw ridders!” roept Freddie. „Kijk maar, we hebben een ridderorde op!”

Freddie denkt aan het plaatje in de krant, waar een meneer ook een mooi lintje opgespeld kreeg.

En aan deze gele kaartjes zitten ook mooie lintjes.

Juf geeft een klap op Freddie's schouder.

„Jullie moeten me maar goed beschermen!” lacht ze.

De andere groepjes hebben andere gekleurde kaartjes op. Zo kan iedere juf en ieder kind zien, bij welke groep ze horen.

Doortje heeft een blauw kaartje op.

Zij hoort bij de juf van de tweede klas.

Haar gezichtje gaat steeds donkerder staan.

Komt dat daarvan?

Daar slaat de torenklok negen uur.

Plotseling begint Doortje te huilen.

Jan Willem en Freddie kijken haar verschrikt aan.

Waarom huilt Doortje?

Hebben de grote jongens haar weer geplaagd?

Ze willen naar Doortje toegaan.

Maar dan moeten ze uit de groep weglopen.

En dat mag niet!

Gelukkig komt juf er aan.

Ze slaat een arm om het snikkende meisje en vraagt:

„Wat is er aan de hand, meisje?”

„Ik... ik heb... nog geen brood... en... en m'n moeder zou het brengen... en ze komt helemaal niet!”
„Je moeder komt nog wel, hoor! Ze zal je heus niet vergeten!” troost juf.
„Maar... maar... 't is al negen uur!” snikt Doortje.
„En de bus is er nog niet!” lacht juf.
Nee, de bus is er nog niet!
Zou de eigenaar van de garage het vergeten?
En de melkauto is er ook nog niet!
Die moet nog flesjes melk brengen.
Want die flesjes moeten mee in de bus!
Zou de melkauto ook niet komen?
Daar wordt tegen 't raam getikt.
„Kijk es!” zegt juf. Ze wijst naar het raam.
Daar staat Doortjes moeder. Ze heeft een tasje in haar hand. Een tasje met boterhammen voor Doortje.
De tranen zijn nu gauw gedroogd.
En Doortje heeft net als alle kinderen ook een tasje met brood bij zich.

De torenklok wijst vijf over negen.
De autobus laat op zich wachten.
De melkauto komt ook niet opdagen.
De kinderen worden ongedurig van het wachten.
En de mensen buiten worden een beetje ongeduldig.
„Wat duurt het lang!” zuchten ze.

14

Waar blijft de bus?

Juf ziet de kinderen draaien.
Ze zegt: „De bus zal zo heus wel komen. En ik hoor de melkauto al!”
Ja hoor!

32

De grote melkauto rijdt de straat in.
Hij houdt vlak voor de school stil.
Er springt een man uit de auto.
Hij brengt kratten met melkflessen naar binnen.
„Ziezo,” zegt juf tevreden. „We hoeven vandaag geen dorst te lijden!”
„En ook geen honger,” zegt Jan Willem, „want we hebben toch ook brood bij ons?”

De torenklok wijst tien over negen. En nog is de autobus er niet!
O, o! Zouden de vogeltjes van Hummeloord vergeten worden?
Juf gaat maar weer eens voor de klas staan.
Ze steekt haar hand in de hoogte, wat betekent: stil zijn!
Onmiddellijk wordt het stil.
Juf zegt: „Weet je wat we gaan doen?
We gaan ons schoolreisversje zingen.
Je zult zien, dat dan de bus gauw komt!”
Juf zet in:

Het is vandaag een blijde dag . . .

De kinderen zingen uit volle borst mee.
En de mensen buiten horen dat zingen.
Ze willen alles goed horen en komen heel dichtbij de ramen staan.
„Goed luisteren!” zegt moeder tegen een klein meisje op haar arm.
De kinderen willen net met het derde versje beginnen, als . . .
„De bus . . . de bus . . .!” schreeuwt Koen plotseling.
Hij holt naar het raam.
De kinderen houden op met zingen.
En ze beginnen allemaal door elkaar te schreeuwen.

Juf kijkt naar de andere jufs.
„We zullen het derde en vierde versje wel in de bus zingen!” zegt ze glimlachend.

15

De reis begint

De kinderen willen direct naar de bus hollen.
Dat gaat echter zo maar niet!
Nee, juf moet eerst alle kinderen tellen.
Er mag er geen een achterblijven!
Verbeeld je, dat dat zou gebeuren!
In groepjes gaan de kinderen naar buiten.
Hand in hand lopen ze het schoolplein af naar de bus toe. Ze lachen en roepen naar de mensen, die bij de bus staan te kijken.
Juf staat bij de bus. Ze roept de namen af en helpt de kinderen de bus in.
Eerst de kinderen met de blauwe kaartjes. Dan die met de groene. Vervolgens de gele, de oranje, net zolang tot alle kinderen en alle jufs in de bus zijn.
De chauffeur zet de kratten melk vóór in de bus.
Hij gaat op zijn plaats zitten en hij vraagt: „Allemaal klaar?”
En juf zegt: „Rijden maar!”
Nu gaat er een gejoel op.
De kinderen dringen voor de ramen.
Ze wuiven en roepen.
Het is een lawaai van jewelste!
Dan roept juf: „Allemaal wuiven naar het zieke meisje!”
„Daag, daag, daag!” roepen de kinderen.
Ze wuiven met allebei hun handen.
Het zieke meisje wuift net zolang terug, tot de bus uit het gezicht verdwenen is.

34

„Daar gaan we nu!” zegt juf tegen Klaartje, die naast haar zit.

„Nou, wij gaan lekker uit, vandaag!” Klaartjes gezichtje straalt van blijdschap.

„Weten jullie nog, waar we naar toe gaan?” vraagt juf nu aan de kinderen van haar groepje.

„Natuurlijk wel!” pocht Jan Willem.

„Laten we dan nu alle versjes zingen, die we geleerd hebben. Want de chauffeur moet toch ook weten, waar we heen gaan? Anders rijdt hij helemaal verkeerd!”

Juf pakt de microfoon.

Die staat vlakbij de chauffeur.

Als je door die microfoon praat, kunnen zelfs de mensen achterin de bus verstaan, wat er gezegd wordt.

Het is wel nodig, dat er zo'n microfoon is, anders zou juf zich niet verstaanbaar kunnen maken. Zo'n lawaai is het in de bus!

Juf zingt de eerste regel voor, dan vallen de kinderen in. Ze zingen alle versjes over het schoolreisje.

*Het is vandaag een blijde dag,
want wij gaan samen uit.
Wij zitten in een grote bus
en zwaaien voor de ruit.*

*Wij rijden op een lange weg
en gaan maar steeds rechtuit.
We kijken alle kanten heen
en zwaaien voor de ruit.*

*Wij stappen ook eens uit de bus
en gaan de dierentuin in.
Wij gaan ook naar het vliegveld toe
en hebben goede zin.*

*En aan 't einde van de dag
stappen we bij school weer uit.
Wij zien daar alle moeders staan
en zwaaien voor de ruit.*

Refrein: *Falderie-faldera
falderie-falderaaaaa
falderie-faldera
en zwaaien voor de ruit.*

O, o, wat klinkt dat mooi in de bus.
Je hoort de motor heel zachtjes meebrommen.
De jufs zingen ook flink mee.
Maar de chauffeur doet ook zijn best!
Vooral het refrein zingt hij met daverende stem.
En intussen stuurt hij de bus met kinderen door het
drukke verkeer.

16

Langs het paleis

Ze rijden over een brede verkeersweg.
Auto's en vrachtwagens komen hun tegemoet of rijden
voorbij.
Hun eigen bus rijdt niet zo hard.
De kinderen moeten immers goed zien, waar ze voorbij
rijden?
Plotseling klinkt weer jufs stem door de microfoon.
„Opgelet, kinders,” zegt ze. „We komen nu langs . . .”
„. . . het paleis!” gilt een kind.
„En daar woont de Koningin en Prins Bernhard en
de Prinsessen!” roepen ze nu door elkaar.
Het wordt weer een dringen voor de ruiten.
De chauffeur remt.

36

Hij zet de autobus aan de rechterkant van de weg, tegenover het paleis.

Nieuwsgierig gluren de kinderen door de ruiten.

Ze zien twee marechaussees naast hun wachthuisje staan.

Achter hoge hekken staan prachtige bomen en er is een heel groot grasveld.

Daar achter ligt een groot, wit paleis met een bordes.

„Kijk,” zegt juf. Ze wijst naar het dak van het paleis.

De kinderen zien daar een vlag wapperen.

„Dat is de koninklijke standaard,” legt juf uit.

„Als die standaard daar op het dak staat, is de Koningin thuis!”

„Hè, ik wou, dat we de Koningin konden zien!” zegt Jan Willem.

„Of de Prins!” roept Freddie.

„Ik word later ook maarsoossee!” zegt Koen.

„Dan zie ik de Koningin heel vaak!”

Die Koen!

Hij zegt het een beetje fout.

Maar marechaussee is ook wel een heel moeilijk woord!

„Ik niet!” zegt Jan Willem.

„Ik word later chauffeur op een grote autobus!”

Ze blijven een hele poos voor het paleis staan.

Ze kijken verlangend naar de vele ramen.

En ze moeten lachen om de soldaten, die als standbeelden naast hun wachthuisje staan.

Maar ze zien niemand van de koninklijke familie.

Misschien zijn ze wel in de tuin achter het paleis en drinken daar koffie, want het is al tien uur!

„Bbrrmm, bbrrmm!” De chauffeur zet de motor weer aan. Hij kijkt of de weg vrij is.

Dan keert hij de bus en slaat even later een brede zijlaan in.

Nog even kijken de kinderen naar het witte paleis. Dan richten ze hun kijkers op de weg voor hen.

„Nu gaan we naar de speeltuin!” roept Klaartje.

„Mis poes!” lacht juf.

„We gaan eerst . . .”

„. . . naar het vliegveld!” zegt Koen.

„Ja, naar het militaire vliegveld!” antwoordt juf.

Terwijl de vogeltjes van Hummeloord naar het vliegveld rijden, maakt het zieke meisje in de flat een pakje open.

Er komen een zuurstok, een knots, een appel, een baanan en wat snoepjes uit.

Er is ook een briefje bij.

Op dat briefje staat: De groeten van Hummeloord en smul maar lekker!

O, wat is het zieke meisje blij!

Het is net, of ze er echt bij hoort.

Nu is het voor haar ook een fijne feestdag!

O, wat is het zieke meisje blij!

Het is druk bij de vliegbasis.

Op een heuvel is een soort platform gemaakt.

En daar staan een heleboel schoolkinderen naar de startbanen te kijken.

Ook staan er een paar hoge militairen.

Op het parkeerterrein staan wel vier grote bussen en een paar luxe wagens.

En nu komt ook nog de autobus van Hummeloord erbij.

„Jò, wat wordt het nou vol!” zegt Freddie.

Hij loopt naast Jan Willem de trap op naar het platform.

Jan Willem dringt tussen de grote jongens door.

Hij wil goed zien wat er gebeurt en die grote knullen kunnen wel achter hem staan.

Maar de grote jongens nemen dat niet.

„Hé, kleine aap, wat moet dat?” zegt er een en hij pakt Jan Willem vast.

„Laat me los!” Jan Willem wringt en kronkelt zich in allerlei bochten.

„Ach jò, laat dat kind toch!” zegt een ander.

„Niks hoor, hij moet maar niet zo dringen. Hier, dat is voor straf!”

Meteen geeft de grote jongen Jan Willem een duw, zodat hij van de heuvel naar beneden rolt.

Gelukkig is het allemaal zand.

Jan Willem doet zich geen pijn.

Alleen zitten zijn kleren vol zand.

Maar toch is Jan Willem kwaad, heel kwaad op die akelige jongen!

Hij krabbelt woest naar boven!
Hij zal em wel eens . . .
Maar dan gaat er een fluitje.
Dat betekent ‚verzamelen‘ voor de grote kinderen.
Maar Jan Willem moet toch nog eventjes . . .
Plotseling staat Doortje voor hem.
Ze heeft alles gezien en ze zegt verontwaardigd: „Zie je wel, Jan Willem! ’t Is een nare jongen. Het is dezelfde, die mij uitgescholden heeft!”
Jan Willem kijkt Doortje aan.
Waar heeft ze ’t over?
En dan weet hij het ineens weer!
Hij kijkt naar het kaartje op zijn borst.
Hij denkt: „Dat is net een ridderorde! En ik moet dus een echte ridder zijn!”
„Wacht maar!” zegt hij.

Hij holt de grote kinderen achterna.
Juf ziet hem hollen.
Ze roept: „Hier komen, Jan Willem!”
Maar die hoort het niet.
Hij ziet de grote jongen al bijna bij de bus staan.
En hij moet . . .
Haastig springt hij de trap af en holt achter de jongen aan.
Ha, daar is ie!
Jan Willem neemt een duik en roept: „Hier gemenerik! Eentje voor de duw en eentje voor het schelden!”
Meteen verkoopt hij de grote jongen een paar opstoppers. Dan gaat hij er hardlopend vandoor.
Tenminste, dat wil hij!
Maar hij loopt regelrecht in de armen van een onderwijzer!
„Ho, ho, kereltje!” zegt de meneer. „Wou jij met grote jongens vechten?”
En hij houdt Jan Willem stevig vast.

„Vertel eens, wat is er aan de hand?“
Jan Willem klemt zijn lippen op elkaar.
Hij zegt toch lekker niks.
Klikken is gemeen!
De onderwijzer glimlacht stilletjes.
Dan wenkt hij de grote jongen.
„Vertel op, Kees!“ zegt hij kort.
Kees staat bedremmeld voor zijn onderwijzer.
Hij kijkt verlegen naar de grond.
Een heel troepje kinderen kijkt belangstellend toe.

Plotseling staan juf en Doortje in de kring.
Doortje heeft haar alles verteld.
En juf neemt zonder iets te zeggen Doortje bij de hand
en dringt met haar tussen de nieuwsgierige kinderen
door naar voren.
Kees kijkt verschrikt naar de vreemde juf en het donkere
kind. Hij herkent haar en krijgt een kleur.
„Ik geloof wel, dat Kees weet, waarom Jan Willem
hem een paar opstoppers heeft gegeven!“ zegt juf
rustig.
„Is 't niet zo, Kees?“
Kees knikt zwijgend.
„Kies in 't vervolg kinderen van je eigen leeftijd uit,“
gaat juf verder. „Dit is laf, weet je!“
Ze knikt de wat verblufte onderwijzer toe, neemt Jan
Willem en Doortje bij de hand en loopt de kring uit.
De kinderen gaan als vanzelf opzij.

Als ze de trap oplopen, zegt juf: „'t Is flink van je, dat
je Doortje helpt. Maar dat je niet bij de groep bent ge-
bleven en je tussen de jongens indrong, is niet zo
flink!

We zouden bij elkaar blijven, dat weet je toch?“
„Ik wilde alles zo graag goed zien!“ zegt Jan Willem
kleintjes.

„Ja en met dit al heb je nog niks gezien en zitten je kleren vol zand!
Kijk nu maar eens goed naar de lucht!
En blijf in de buurt, begrepen?“
Gehoorzaam tuurt Jan Willem naar de lucht.
Hij voelt, dat juf zijn kleren afklopt.
En hij denkt: „Lekker, die Kees weet, dat ie van ons moet afblijven!“

18

Wat kunnen ze vliegen!

Het is nu rustiger geworden op het platform.
Een eindje van hen vandaan staan een paar meisjes.
Maar aan deze kant staan alleen de kinderen van Hummeloord.
In de lucht is het niet zo rustig.
Er komen vier straaljagers aangieren.
Ze maken een grote bocht boven het vliegveld.
Dan gaan ze in glijvlucht naar beneden en landen achter elkaar op het vliegveld.
Telkens als een landingsgestel de grond raakt, komen er kleine vonken en wolkjes tevoorschijn.
Bij enkele straaljagers ontplooit zich een parachute achteraan de staart.
Die dient om de vaart bij het landen te breken.
Steeds weer stijgen er drie, vier straaljagers tegelijk op en vliegen in formatie weg.
Na korte tijd verschijnen ze weer en landen keurig op de voorgeschreven plaats.

De kinderen kijken met grote ogen naar de zilveren vogels.
Vooral de jongens vinden dit schouwspel prachtig.

42

Koen zegt: „Ik word later toch maar piloot! Dan kan ik ook over het paleis vliegen. En dan kan ik ook de tuin aan de achterkant zien!”

„Een straaljager gaat het vlugst, jò!” zegt Jan Willem. Hij tuurt ingespannen een vliegtuig na, dat in de lucht een witte streep achterlaat.

Hij denkt: „Als je zo hoog vliegt, ben je heel dicht bij de hemel!”

Ze blijven een hele tijd bij het vliegveld kijken.

Ze zien, dat de straaljagers die aan de grond blijven staan, naar een ander gedeelte van het vliegveld rijden. Daarvoor moeten ze de weg oversteken.

De slagbomen gaan dan dicht, zodat er geen ongelukken kunnen gebeuren.

Als de weg vrij is, gaan de bomen weer de hoogte in. Ze zien verschillende hoge militairen door een kijker naar het vliegveld turen.

Freddie denkt: „Ik vraag voor mijn verjaardag een kijker. Als we dan weer eens naar het vliegveld gaan, hang ik die ook om mijn nek en ga ik net als die militairen er door kijken!”

Koen is haast niet van het vliegveld weg te slaan.

De meeste kinderen zitten al in de bus en nog steeds staat Koen met de hand boven de ogen naar de lucht te turen.

Dan pakt juf hem bij de arm.

Ze zegt: „Kom Koen, de bus wacht niet langer, hoor!”

Koen zucht diep.

Hij loopt langzaam met juf mee.

Hij zegt: „Wat kunnen ze vliegen, hè juf?”

Om twaalf uur is de autobus bij de dierentuin.
 De kinderen denken, dat ze daar nu ook dadelijk naar binnen zullen gaan.
 Maar juf denkt er anders over.
 Ze ziet dat sommige kinderen een broodje uit hun tasje pakken.
 En daarom vraagt ze: „Wie heeft er honger?”
 „Ik, ik, ik!” klinkt het van alle kanten.
 Juf knikt tevreden.
 „Ik ook!” zegt ze.
 „We gaan fijn eerst eten. We rusten dan meteen uit.
 Als we straks naar de dieren gaan kijken, zijn we niet moe!”

Even buiten de dierentuin is een mooie, open plek tussen de bomen.
 Juf laat de kinderen in een kring zitten.
 Een paar jongens mogen meehelpen met de kratten melk. Ook Koen en Jan Willem sjouwen uit alle macht.
 Hun tong hangt uit hun mond, zó zwaar is de krat!
 Maar ze houden vol!
 Even later zetten ze de flesjes in 't midden van de kring.
 De jufs van de eerste en tweede klas delen nu de rietjes en de flesjes uit.
 Als iedereen een flesje heeft, vouwt juf de handen.
 „We zullen eerst bidden,” zegt ze.
 Juf dankt God, voor al het moois, dat ze deze morgen al gezien hebben.
 Ze vraagt een zegen over deze maaltijd en vraagt ook

of de Here hen ook deze middag wil bewaren en hen weer veilig thuis wil brengen.

Jan Willem gluurt intussen door zijn oogharen naar de lucht.

„God zal de juf nu wel beter kunnen verstaan, dan in school,” denkt hij.

„Want dan is het dak er tussenin!”

De boterhammen smaken heerlijk!

En de melk smaakt veel lekkerder dan thuis!

Alles gaat schoon op.

Er blijft geen kruimeltje over.

Ze hebben allemaal ook zo'n honger gekregen van de rit en de buitenlucht.

Na de maaltijd houdt juf een grote, witte doos in de hoogte.

Ze lacht er geheimzinnig bij.

Nieuwsgierig kijken de kinderen van de doos naar juf.

Enkelen vragen: „Wat zit er in, juf?”

„Dat is een verrassing van iemand,” zegt juf.

Ze opent de doos en houdt hem een beetje schuin, zodat de kinderen er in kunnen kijken.

„Mmm, mmm, wat lekker!” zeggen ze.

In de doos liggen heerlijke, lange, rose zuurstokken.

Voor elk kind een zuurstok.

En voor de jufs ook een zuurstok!

Lekker sabbelen en zuigen!

Smak, smak!

Bij de ingang van de dierentuin zijn een paar kleine hokjes. In het ene hokje zit een meneer.

Hij verkoopt kaartjes aan de mensen, die de dieren willen bekijken.

Ook verkoopt hij biskwies en pinda's om de dieren mee te voeren.

Het andere hokje is gesloten.

Daar zit niemand in.

Maar juf weet wel, waarvoor dat hokje dient.

Ze vraagt de sleutel aan de meneer uit het ene hokje.

Dan opent ze met die sleutel de deur van het andere hokje. „Leg hier jullie tassen en jassen en vesten maar in,” zegt ze. „Dan hoeven jullie er niet mee te sjouwen!”

Als alle bagage erin geborgen is, doet juf de deur weer op slot.

Dan brengt ze de sleutel weer terug.

„Straks gaan we alles weer ophalen. Er raakt heus niets weg,” belooft ze, als een meisje zegt, dat ze pas een nieuw vest heeft.

Een paar kinderen hollen vooruit.

Maar juf roept ze terug.

Ze moeten bij de groep blijven, waar ze bij horen.

Anders kunnen de jufs er geen oog op houden!

Dan gaan de groepen elk een andere kant uit.

Later zullen ze elkaar weer treffen.

Waar dat is?

Ja, dat weten alleen de jufs!

Doortje moet nu met de juf van de tweede klas mee.

Ze kan niet bij Jan Willem en Freddie blijven.

En ook niet bij haar eigen juf!

Dat vindt ze heel erg, want ze heeft gezien, dat de schooljongens, die bij het vliegveld waren, nu ook in de dierentuin zijn.

En Kees is er ook bij!

Kees, die haar zo heeft geplaagd en die Jan Willem een duw heeft gegeven.

Doortje durft niets te zeggen.
Maar ze is heel, heel erg bang!
Ze gaat dicht bij de juf lopen.
Ze zou haar wel een hand willen geven, maar dat durft ze niet. Ze kent deze juf niet zo goed!
O, mocht ze maar bij haar eigen juf en bij de twee jongens blijven.
Want als Kees komt . . .

O, ze hoopt maar, dat ze hem niet tegen zullen komen!
Ze kijken bij de vogels en de beren.
De grote beer gaat op zijn achterpoten staan.
Hij zwaait met zijn rechtersvoerpoot.
Daarmee wil hij zeggen: „Toe, gooi eens wat lekkers!”
Als het lekkers neergegoid wordt, ploft hij op zijn voorpoten neer en hapt het zelfs vlak voor zijn eigen kleine beertjes weg.
Zo'n gulzigerd is de grote beer!
Een fotograaf is bezig foto's te maken.
De grote beer merkt dat.
Hij ploft weer naar beneden en gaat in een hoek liggen.
Dat is niet naar de zin van de fotograaf.
Hij wil juist een foto maken als de beer rechtop staat!
Hij praat even met een meneer, die naast hem staat.
Dat is de directeur van de dierentuin.
Even later komt er een oppasser aan. Hij heeft een lange stok in zijn hand. Aan het uiteinde daarvan hangt hij een groot stuk vlees.
De grote beer ruikt dat vlees.
Hij komt overeind en waggelt naar voren.
De oppasser houdt de stok met het vlees in de hoogte.
Nu moet de beer wel rechtop gaan staan, anders kan hij niet bij het vlees.
Intussen springen de kleine beren om de grote beer heen. Zij ruiken het vlees ook en zij hebben ook zo'n erge zin in een lekker stukje vlees.

Maar de beertjes krijgen niets! De grote beer slikt
staande het vlees op.
De fotograaf knipt een prachtig plaatje.
De mensen lachen maar de kleine beren zijn boos!
De oppasser ziet dat.
Hij zegt: „Jullie krijgen straks wat hoor!”
Zouden de beren dat verstaan?
De kinderen van Hummeloord wachten daar niet op.
Ze gaan weer verder! Er is nog zoveel te zien!

21

Van dieren en stuivertjes

Alle dieren worden bekeken.
Er wordt niets overgeslagen.
Ze zien apen en giraffen, leeuwen, tijgers en olifanten.
De olifanten moeten kunstjes doen.
Elkaars staart vastpakken, op een bankje zitten en
netjes achter elkaar lopen.
De meeste mensen hebben er plezier in.
Maar juf vindt, dat dieren zoiets niet behoeven te doen.
„Het is al erg genoeg, dat ze hun vrijheid kwijt zijn!”
zegt ze.
En Freddie voegt er wijs achteraan: „Dat zegt mijn
vader ook altijd!”
De poema's lopen driftig en wild achter hun tralies
heen en weer.
Ze kijken vurig en venijnig uit hun ogen en springen
af en toe grauwend tegen de tralies op.
De kamelen zijn aan 't verharen. Grote plukken haar
liggen overal verspreid.
Jan Willem ziet zo'n stuk liggen en roept: „O, kijk eens
juf! Een klein kameeltje!”

48

Verlegen kruipt hij achter haar rug weg, als de mensen beginnen te lachen.

Bij de lama's is het een beetje vies. Klaartje wijst en vraagt: „Zijn dat krenten, juf? Eten die beesten dat op?”

Juf wil wat zeggen, maar Koen roept heel hard: „Nee meid, dat zijn keuteltjes!”

De mensen beginnen nog harder te lachen.

Juf maakt, dat ze met haar groepje wegkomt.

Wat lijken de dieren bij de kinderboerderij nu klein.

Konijnen, ganzen, eenden en kippen lopen daar rond.

Maar ze zijn o, zo leuk!

De kinderen voelen zich daar veel veiliger dan bij de wilde dieren. Ze blijven een hele poos kijken.

Dan gaat juf in 't gras zitten. Ze rust wat uit.

Ze pakt haar tas en haalt daar een zakje uit.

De kinderen denken, dat er snoepjes in zitten.

Maar er zitten een heleboel stuivertjes in.

Wat gaat juf met die stuivertjes doen?

„Kom maar hier,” zegt juf. „En hou je hand op!”

Ze stopt in elke uitgestoken hand een stuivertje.

„Kijk,” zegt juf. Ze wijst naar een klein hokje. „Daar kun je lekkers kopen. En jullie mogen zelf voor dat stuivertje iets uitzoeken en kopen. Als je klaar bent, moet je weer hier bij mij terugkomen!”

De kinderen hollen naar het hokje.

Er zit een mevrouw binnenin.

En er liggen allerlei heerlijkheden uitgestald.

Kauwgom en grote zuurballen, knotsen en zuurstokken, lange dropveters en toffees. Teveel om op te noemen!

De kinderen aarzelen lang.

Maar eindelijk hebben ze toch hun stuivertje ingeruild tegen een handjevol lekkers.

Kauwend en zuigend gaan ze weer terug naar juf.
Zij zit nog in het gras en wacht daar op haar groepje.
Uit een laantje komt nog een groepje aan. Daar is ook
Doortje bij.
Bij het hokje dringen nu grote jongens en meisjes.
Een van hen is Kees!

22

Die Kees!

De juf van de tweede klas deelt nu stuivertjes uit.
De kinderen moeten wachten tot de groteren klaar zijn.
Dan mogen ook zij naar het hokje.
Doortje is daar blij om, want ze heeft Kees wel gezien!
Als de grote jongens en meisjes klaar zijn, gaan ze
echter niet dadelijk weg.
Nee, ze blijven bij het hokje rondhangen.
Er staan daar ook wat banken.
Een paar jongens ploffen daar op neer.
Doortje kijkt angstig toe.
Blijft . . . blijft Kees ook bij die jongens?
Doortje heeft er geen erg in, dat de andere kinderen van
haar groepje al naar het hokje hollen.
Stilletjes blijft ze staan.
„Toe kindje, voortmaken!” maant juf.
Ze ziet niet, dat Doortje niet durft.
Och, ze moet ook op zoveel dingen tegelijk letten!
„Ga maar gauw wat voor je stuivertje kopen!” zegt ze
nog en geeft Doortje een zacht duwtje in haar rug.

Aarzelend gaat Doortje op weg. Ze kijkt strak in de
richting van het hokje. Is Kees daar nog?
Doortje ziet niet, dat er een kind hard komt aanlopen.
Plotseling botsen ze tegen elkaar op.

50

Au, dat doet zeer!

Doortje grijpt naar haar schouder.

Daar mee botste ze tegen het andere kind aan.

Door de schrik valt het stuivertje uit haar hand.

Doortje merkt het niet dadelijk. Ze loopt nog een eindje door, tot vlakbij het hokje. De tranen staan in haar ogen van de schrik en de pijn!

Ineens merkt Doortje, dat ze haar stuivertje kwijt is.

O, wat nu? Nu kan ze geen lekkers kopen! Nu is het geld weg en ze durft het niet tegen de juf van de tweede klas te zeggen.

Doortje begint te huilen. Als een klein hoopje gaat ze op een lege bank zitten. Ze slaat haar handjes voor haar gezichtje. Haar donkere haren vallen er overheen.

O, was ze maar thuis bij moeder en de zusjes en broertjes! 't Is helemaal niet leuk om een schoolreisje te maken.

Och, och! wat heeft Doortje een verdriet!

Kees ziet, wat er allemaal gebeurt.

Hij staat naast het hokje en kijkt juist haar richting uit, als Doortje valt.

Even later ziet hij haar verschrikt rondkijken.

Hij ziet ook, dat de andere kleine kinderen wat lekkers gaan kopen, maar dat het kleine, donkere meisje huilend op een bank gaat zitten.

Kees trekt een rimpel in zijn hoofd. Hij denkt heel diep na.

O, hij weet best, wie dat meisje is, hoor!

Hij is nog lang niet vergeten, wat er vanmorgen gebeurd is.

Hij tast in zijn broekzak. Hij haalt er iets uit en bekijkt het. Even laat hij het in zijn hand heen en weer rollen.

Zal hij . . .?

Dan stapt hij naar het huilende meisje toe.

Doortje huilt niet meer.

Ze zit zo maar stilletjes op de bank.

Haar benen wiebelen heen en weer en haar haren zijn helemaal verward.

Plotseling voelt ze een hand op haar schouder.

Ze kijkt verschrikt op en krimpt dan in elkaar.

O, het is Kees! Het is Kees!

Angstig kijkt ze van hem weg. Wat wil Kees?

„Hier!” zegt Kees onhandig.

Hij laat een dubbeltje in Doortjes hand vallen.

„Je hoeft niet bang meer te zijn, want ik zal je niet meer plagen!” bedoelt Kees.

Maar dat zegt hij niet.

Nee, hij pakt Doortjes andere hand vast en zegt:

„Kom maar, dan kun je wat lekkers gaan kopen!”

Verbaasd gaat Doortje mee.

Is dat Kees?

Diezelfde jongen, die zo lelijk gedaan heeft?

Als ze bij het hokje komen, zijn alle kinderen weg.

Kees laat Doortje rustig uitkiezen.

Als ze haar handjes vol heeft, zegt hij: „Nou, ajuus!” en verdwijnt naar z'n kameraden.

Die staan een eindje verderop te kijken.

Eentje zegt luidop: „Die Kees!”

Kees doet net, of hij het niet hoort.

„Kom mee,” roept hij. „Dan gaan we van de glijbaan!”

De juf uit de tweede klas telt haar kinderen.

„Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen.”

Negen???

Maar er moeten tien kinderen zijn!

Waar is de tiende?

En wie is de tiende?

Dan ziet juf, dat Doortje er niet bij is.

En ze herinnert zich ineens, dat Doortje zo treuzelde.

Wat is er toch met dat kind?

Ongerust kijkt juf rond.

Ineens ontdekt ze Doortje op een bank. Een grote jongen neemt haar bij de hand.

Juf doet een paar stappen naar hen toe. Ze wil weten, wat er gaande is.

Maar een kind pakt haar rok vast en vraagt iets.

Juf antwoordt, maar blijft toch naar Doortje en de jongen kijken.

Als het kind eindelijk jufs rok loslaat, is de jongen verdwenen.

En Doortje komt met huppelende pasjes naar juf toe. Haar gezichtje straalt. Zó blij is Doortje!

23

Een rietje en een ritje

Na de verrassing van het stuivertje treffen de groepjes elkaar bij het restaurant.

„Hoera!” roepen ze elkaar toe, telkens als er weer een groepje aan komt lopen.

En daarna komen er nog een paar fijne dingen.

Eerst krijgen ze limonade.

In lange rijen zitten de kinderen bij elkaar.

Obers torsen grote bladen met glazen oranje limonade.

Er staan rietjes in de glazen.

Hè, hè, wat smaakt dat lekker! Je krijgt zo'n heel erge dorst van al dat kijken en je benen worden zo moe van al dat dreutelen langs de kooien.

Nu kunnen ze twee dingen tegelijk doen. Lekker drinken door een rietje en fijn uitrusten!

Na het rusten komt de grootste verrassing.

Ze mogen allemaal een ritje maken met de ponywagen.

Dat is een feest!

Ze mogen allemaal een ritje maken met de ponywagen.

Er kunnen zes kinderen tegelijk in het wagentje.
Dat betekent, dat ze dus op hun beurt moeten wachten.
Nu, dat hebben ze er best voor over!
Jan Willem en Freddie wachten met nog vier kinderen
bij het wagentje.
De pony moet een beetje uitrusten.
Hij is moe geworden van al dat trekken en draven door
de dierentuin. En hij heeft ook dorst gekregen.
De voerman wrijft wat zout om de bek van de pony.
Dat vindt het paardje heerlijk.
Hij schudt z'n kop, zodat de belletjes aan het tuig
rinkelen.
Nu kan hij wel weer een poosje trekken en draven.
„Hopla!” zegt de voerman.
Hij tilt een meisje in het hoge wagentje.
De jongens klauteren er zelf in. Dat kunnen ze best!

Wat zitten ze nu fijn hoog! Ze kunnen over de hoofden heen kijken en de dierentuin lijkt heel anders!

„Vort! Vort!” zegt de voerman en hij klakt met zijn tong. Het paardje strekt de poten.

Daar gaat het wagentje.

Ze rijden door de hele dierentuin en iedereen gaat direct op zij, want je kunt de belletjes van het paardje al vanuit de verte horen.

O, wat duurt dat ritje kort!

Voor ze het weten, zijn ze al weer terug.

Toch was het een fijn tochtje.

„Tinge-ling, tinge-ling!” klinkt het nog na, als ze alweer op de grond staan.

„Paardje braaf!” zegt Jan Willem. Hij strijkt het paardje over de kop.

„Brrr!” antwoordt de pony.

„Er is niet zoveel tijd overgebleven voor de speeltuin,” zegt juf, terwijl ze op haar horloge kijkt. „Maar een half uurtje kan er nog wel af!”

Als dat halfuur om is, blaast juf weer op haar fluitje. Nu is het spelen afgelopen en 't ging juist zo fijn!

Hè, ze hebben helemaal geen zin om al weg te gaan.

Jan Willem en Freddie glippen nog gauw de trap van de glijbaan op.

Joelend laten ze zich naar beneden glijden.

„Nog een keer, jò!” hijgt Freddie.

Maar dan is juf er ineens. Ze pakt de beide knapen vast en lacht: „Niks hoor! 't Is nu afgelopen. De bus wacht niet langer!”

Het duurt nog wel even, voordat alle kinderen bij elkaar getrommeld zijn.

Eén glipt nog gauw in de draaimolen. Een ander springt op een schommel. Een derde hangt aan de ringen.

Maar eindelijk zijn alle kinderen van Hummeloord weer bij elkaar.

En nu gaan ze onherroepelijk naar de uitgang.

„Zoek de bus maar op!” zegt juf.

Daar gaan ze. Jan Willem, Freddie en Doortje, Klaartje, Koos en Koen en nog veel meer kinderen.

Fijn, nog een rit met de bus!

Maar eerst de bagage ophalen.

Alles is nog netjes opgeborgen in het hokje bij de ingang. Er is niets weggeraakt. Ook het mooie, nieuwe vest niet!

De chauffeur staat ook al klaar. Hij zet de kratten met de lege flessen in de bus en helpt de kinderen naar binnen.

Daar krijgen ze voor de laatste keer nog een snoepje. En dan gaat het school-toe! Daar zullen de moeders staan wachten!

„Ik weet wat, kinders!” zegt juf. „Als we straks bij school komen, gaan we op onze hurken op de grond zitten. Dan denken alle moeders dat er een lege bus aankomt. Als we dan vlakbij zijn, staan we ineens op en dan zingen we nog eens het laatste versje van ons schoolreisje!”

„Ja, ja, ja!”

„Dat doen we!”

„M'n moeder denkt dan vast, dat we nog in de dieren-tuin zijn, als de bus er aankomt!” roept Koen.

De rit naar school duurt maar kort. De chauffeur rijdt nu recht-toe, recht-aan.

Vlakbij school duiken de kinderen ineen op de grond. De jufs bukken ook heel diep.

En de chauffeur trekt een heel ernstig gezicht. Maar zijn ogen lachen! 't Lijkt nu net, alsof er alleen maar een chauffeur in de bus zit.

Er staan een heleboel mensen bij de school te wachten. Moeders en kleine kinderen, en andere grote mensen! Er leunen mensen uit de ramen van de hoge flat.

Het zieke meisje kijkt ook uit naar de bus.

En helemaal achteraan staat de vrolijke, dikke slager met zijn fiets.

Hij wil er graag bij zijn, als de vogeltjes van Hummeloord terug komen.

Daar komt een bus de straat van de school inrijden.

De mensen rekken hun halzen.

Zijn dat de kinderen?

Nee, dat is de bus zeker niet!

Deze is helemaal leeg, op de chauffeur na.

Maar wat gek! Het is wel dezelfde bus van vanmorgen.

En het is ook dezelfde chauffeur. Maar er zitten geen kinderen in.

Hoe kan dat nu?

„Ze komen zeker met een andere bus!” zegt een moeder tegen een andere moeder.

„Ik hoop maar, dat ze gauw komen,” zegt deze. „Ik ben zo benieuwd hoe het gegaan is, vandaag!”

Maar plotseling duiken er allemaal hoofden op achter de raampjes en glundere gezichten kijken naar buiten.

En dan horen alle mensen zingen:

*En aan 't einde van de dag
stappen we bij school weer uit.
We zien daar alle moeders staan
en zwaaien voor de ruit.
Falderie-faldera
falderie-falderaaaaa
falderie-faldera
en zwaaien voor de ruit.*

Als het versje uit is, gaat er een gejuich op.
De deur van de bus gaat open en de kinderen tuimelen
een voor een in de armen van hun moeder.
De andere mensen lachen en knikken.
En het zieke meisje wuift naar al die vrolijke kinderen.
Maar de slager zegt zachtjes: „Hè, hè, ze zijn gelukkig
heelhuids thuisgekomen. En ze hebben het fijn gehad.
Dat kan je zo zien!”
Dan stapt de slager op zijn fiets en hij fluit:

*Falderie-faldera
en zwaaien voor de ruit!*

25

De laatste dag

En nu is de laatste schooldag aangebroken voor de
kinderen van de derde klas van Hummeloord.
Juf vindt het niet zo leuk, dat ze haar kinderen moet
afstaan aan de grote school.
Ze is veel van hen gaan houden en nu moet ze afscheid
nemen.
Maar in september krijgt ze weer andere kinderen in
de derde klas. Dat is maar heel gelukkig, want juf zou
anders zo alleen zijn in de derde klas.
En een lege klas met alleen maar een juf is niet zo leuk.
Denk maar aan de lege bus, waar alleen de chauffeur
in zat.

Jan Willem en Freddie vinden het fijn, dat ze van de
kleuterschool afgaan.
Eindelijk, eindelijk zijn ze dan toch groot!
Nu gaat in september ook voor hen de deur open van
de grote school.

58

Daar zullen ze rekenen leren en schrijven en lezen!
En nog veel meer dingen! Maar ze zullen hun juf heus
niet vergeten, hoor! Kun je denken! Juf is altijd zo
aardig!

Voor 't laatst staat juf die dag voor haar klas.
En voor de laatste keer gaat zij een verhaal vertellen.
Jan Willem en Freddie en Doortje en alle andere kin-
deren kijken naar haar.

Ze zijn o, zo benieuwd wát juf zal vertellen!
Want ze voelen 't wel! Deze dag is een heel bijzondere
dag. En op bijzondere dagen vertelt juf altijd een mooi
verhaal!

Ze zitten heel stil, de kinderen.

Juf kijkt naar hen.

Dan draait ze zich even om en gaat voor de grote plaat
staan, die aan de muur hangt.

De kinderen kijken ook.

En dan denken Doortje en Jan Willem en Freddie in-
eens aan gisteren.

Aan het schoolreisje en aan Kees.

Heeft juf daar ook aan gedacht?

Dat moet haast wel.

Want plotseling begint ze te vertellen.

„Het is vandaag jullie laatste dag hier op school,
kinderen! Morgen breekt de vakantie aan. Dan kun je
fijn veel buiten spelen en misschien ga je ook wel uit
logeren.

En na de vakantie gaan jullie dan naar de grote school.
Daar zul je heel veel dingen leren, die je hier niet ge-
leerd hebt.

Maar één ding heeft juf jullie ook al mogen leren!”

Juf houdt even op.

Ze wijst naar de mooie plaat en gaat dan verder.

„Voor 't laatst wil ik jullie nog vertellen van de Here
Jezus.

O, zeker! Jullie zult op de grote school alle geschiedenissen uit de Bijbel leren. Maar juf heeft jullie ook al van de Goede Herder mogen vertellen.

Jullie zien op deze plaat de Heiland temidden van allerlei kinderen. Blanke, bruine en zwarte kinderen.

Voor de Here Jezus is elk kind gelijk, of het blank, bruin of zwart is.

Als dat kind maar in Hem gelooft en Hem wil dienen, geeft het niet, welke kleur het heeft.

Want Jezus is in de kerstnacht geboren voor iedereen, die in Hem gelooft.

En dat mogen jullie nooit vergeten, hoor!

Als je hier aan denkt, zul je altijd blij en gelukkig zijn!"

Even is het stil.

Heel stil!

Juf kijkt naar al die kinderen.

Ze ziet hun ogen op zich gevestigd.

Blauwe en grijze ogen, groene en donkerbruine ogen.

Een paar heel donkere ogen stralen haar tegen, want Doortje is zo erg blij!

Niet alleen omdat juf dit heeft verteld . . . maar ook, omdat ze goeie maatjes met Kees is geworden.

Jan Willem stoot Freddie aan.

„Wat kan juf mooi vertellen, hè?" fluistert hij.

„Nou en of!" knikt Freddie.

Aan 't eind van de schooldag staat juf bij de deur.

Ze geeft alle kinderen een hand.

Ze vraagt: „Kom je nog eens op school kijken?"

En allemaal beloven ze het!

Daar gaan ze.

De vogeltjes van Hummeloord!

Nu vliegen ze uit!

De grote wereld in.

Juf kijkt hen na.

„Wat zullen de jongens en meisjes later worden?“
vraagt ze zich af.
En dan lijkt het, alsof ze hun stemmen weer hoort.
„Ik word piloot.“
„Ik word chauffeur.“
„Ik word moeder!“
„Dag kinderen!“ zegt juf zacht.
„Word maar flinke en grote kinderen. Maar vergeet
de Here Jezus niet, hoe groot je ook wordt!“

Jan Willem en Freddie zijn de laatsten.
Ze kijken op de hoek nog een keer om.
Ze zien juf bij de deur staan.
Ze wuift.
Jan Willem en Freddie wuiven terug.
En ze roepen heel hard: „Dag juf! Dag juf!“
En dan zegt Freddie: „We moeten de school ook gedag
zeggen!“
Ze zetten allebei hun handen als een toeter aan de mond.
En ze schreeuwen zo, dat de mensen het kunnen horen:
„Daag, daag Hummeloord!!“